

ת.א. 15-05-54630

בבית המשפט השלום בתרצליה**התובעת:**

עמותת בני ברוך ע.ר. 58-029753
 מרח' זיבוטינסקי 112 פתח תקווה 49517
 ע"י ב"ב עוה"ד צבי גלמן /או לי קליין ואח'
 ממשרד אריאל שמר ושות' עורכי דין
 טל: 03-6091001 פקס: 03-6091002
 - נגד -

הנתבעים:

1. העין השביעית – עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית ע.ר. 58-0605244
 2. שוקי טאוסיג ת.ז. 8-03308130
 3. חנוך מרמרי ת.ז. 5-00185949 (נמחק)
 4. איתמר בן זקן ת.ז. 1-06575835
- כולם ע"י ב"ב עו"ד אלעד מן
 ממשרד מן-ברק עורכי דין ונוטריון
 שמענו לצורך מסירת בתבי בי-דין הינו
 רח' מנחם בגין 7, רמת גן, 52521
 (בית גיבור ספורט – קומה 13)
 טל 03-6114485 פקס: 03-6114486
 דוא"ל: elad@man-barak.com

כתב הגנה מטעם הנתבעים**פללי**

1. בהמשך להגשת כתב התביעה בתיק דן ביום 28.5.2015, מתבבדים הנתבעים להגיש כתב הגנה זה מטעמם.
2. הנתבעים יהיו מיוצגים על ידי בא כוחם באמור בבותרת, וכתובתו באמור שם, תהיה הכתובת להמצאת בתבי בי-דין בהליך זה.
3. הנתבעים שומרים לעצמם את הזכות להגיש תביעה מטעמם בעניינים נשוא כתב הגנה זה ובן שומרים לעצמם בל טענת קיזוז גם בקשר לטענות המופיעות בכתב התביעה בתיק זה ובכל הנוגע לאמור בכתב הגנה זה. בל אלה בקשר עם נזקים שנגרמו וייגרמו להם בשל התנהלות התובעת ולרבות בגין הפתיחה בהליכי סרק בלפי הנתבעים, שבל בולם ניסיון להלך עליהם אימים, להצר את צעדיהם ולמנוע מהם את מילוי משימתם המקצועית והציבורית, בהבאת דיווחים מקצועיים, שקולים ובדוקים לציבור, שיש בהם עניין ציבורי מובהק.
4. אין בטענות כתב הגנה זה כדי להעביר את נטל ההוכחה לנתבעים, במקום בו אלמלא נטענה בו הטענה, היה מוטל נטל זה על התובעת.

5. כל עובדה, פרט, מסמך, טענה ותביעה בהן לא הודו הנתבעים בכתב זה באופן מפורש, מוכחשים בזאת על ידי הנתבעים.
6. כל האמור בכתב הגנה זה, נאמר במצטבר או בהשלמה, הכול לפי הדבק הדברים והקשרם.
7. לצורך הנוחות והדיוק, יכוננו הנתבעים להלן בכתב הגנה זה גם "בני ברוך" והנתבעים יכוננו גם "העין השביעית" ואו "המחברים".
8. למען חסר ספק, ככל שלא נאמר אחרת במפורש, ההדגשות וההערות הנכללות במובאות ובציטוטים שלהלן, אינן במקור והוספו על ידי הח"מ.

הצדדים

9. ככל הידוע לנתבעים וכעולה מכתב התביעה, התובעת הינה עמותה העוסקת לטענתה בלימוד והפצת תוכמת הקבלה בארץ ובעולם, זאת באמצעות הפעלת מערך לימודים ופעילויות רחב היקף. כעולה מהפרסום ועל פי המידע המצוי בידי הנתבעים, מדובר בתנועה דתית פופולארית, שנודעה לה השפעה רבה ושצברה לה במהלך הזמן גם מבקרים שונים, המצביעים על דפוסי פעולה פסולים שלה כמתואר בפרסום.
10. הנתבעת 1 הינה עמותה, שנוסדה ביום 1.3.2015 לצורך הפעלת אתר "העין השביעית" והחלה מפעילה אותו החל מיום 1.4.2015. בהתאם להסכמות ולרשיון שניתן לה לצורך כך על ידי בעל הזכויות הקנייניות באתר, המכון הישראלי לדמוקרטיה.
11. הנתבע 2 הינו עורכו הראשי של האתר.
12. נתבע 3, נמחק מן התביעה בהסכמת הצדדים, לאחר שהוברר כי לא היה מעורב בפרסום נשוא התביעה.
13. הנתבע 4 הינו כתב באתר, החתום על הפרסום נשוא התביעה.

טענות מקדמיות המצדיקות את סילוק התביעה על חסך

14. דומה כי קריאה חטופה של התביעה והפרסום בו היא עוסקת, יש בה כדי להביא למסקנה אודות אופיה הקלוקל של התביעה ואודות החטא שבו נולדה. יש באופן ברור בתביעה זו ובאופן שבה הוגשה כדי להוות "אפקט מצנן" על חופש העיתונות ויכולתם של עיתונאים וכלי תקשורת למלא את משימתם המקצועית באופן חופשי וללא מורא.
15. באופן אירוני ופרדוקסלי, הרי שתביעה זו באה כנבואה המגשימה את עצמה, שהרי נושאו של הפרסום שבגיננו הוגשה, נוגע להליכים משפטיים הננקטים על ידי התובעת כנגד גורמים שונים המשמיעים דברי ביקורת כלפיה, כלפי מנהיגיה וכלפי דפוסי פעולתה.
16. אין זאת, כי בעצם הגשת התביעה, יש כדי להוכיח דבר או שניים אודות הטענות שהובאו בפרסום מצד גורמים שונים בקשר לנתבעת, הגם שהנתבעים מעולם לא קבעו מסמרות או מסקנות בקשר לטענות אלו ונכונותם והביאו בפרסום תמונה הוגנת ונכונה של טענות הצדדים ובחם גם התובעת.
17. אם לא די בכך, הרי שהתובעת, מסיבותיה שלה ולשם קידום תכלית האיום, ההפחדה וההרתעה של הנתבעים במסווה של הליך משפטי שמטרתו להגן כביכול על זכויותיה, לא בוחלת בהצגה מעוותת ומטעה של המציאות

ושל יחסי הכוחות בין הצדדים והכל כדי ליצור מצג שווא של מסכנות, בעוד האמת היא כי מדובר בצוחת קוזאק נגזל.

18. ודוק - כתב התביעה מכביר בתיאורים של הנתבעת כגוף גדול ומשפיע הגורם נזק בל ישוער לתובעת החלושה והפגיעה, זאת בעוד המציאות הפוכה לחלוטין: התובעת, תנועה עתירת ממון וכוח, שהונה מוערך בסכומים ניכרים ומשאביה בלתי נדלים, סבורה כי תצליח לדכא כלי תקשורת קטן ודל באמצעים באמצעות איום ודרישה לפיצויי עתק ולהניא אותו מלבצע את תכלית עבודתו המקצועית ולמלא את חובתו המקצועית לציבור.

19. דומה כי אין טוב מחדברים הנכללים בסעיף 45 לכתב התביעה כדי להצביע על מטרות ההפחדה והאימים שהתובעת מנסה להלך על הנתבעים.

20. התובעת, המאיימת בסעיף 45 לכתב תביעתה לנקוט הליכים גם במחוזות שיפוט אחרים נגד הנתבעים, בגין פרסום בעברית שניתן בנקל להצביע על שיעור חשיפתו המוגבל והקהלים שנחשפו אליו, מעידה על עצמה יותר מאלף עדים מקטרגים כי היא נוקטת בפרקטיקה הפסולה של שימוש לרעה בהליכי משפט לשם השתקת השיח הנוגע אליה. זאת באמצעות עשיית שימוש במשאביה הניכרים והעלאת האפשרות של ניהול הליכים יקרים ורבים שמשמעותם הוצאות משמעותיות לנתבעים. יש בכך כדי להביא הלכה למעשה לתוצאות עגומות של פגיעה בחופש הביטוי ובחופש העיסוק של הנתבעים ולהשתקת השיח הציבורי החשוב סביב עניינים ונושאים שיש בהם עניין ציבורי שאין לפקפק בו.

21. יש באמירותיה ובקביעותיה של התובעת כדי להטעות במופגן ובאמצעות אמירות שקריות. כך למשל בכל הנוגע לטענתה כי הנתבעים "פרסמו את הכתבה חרף האזהרות הרבות שנתנה התובעת" וכי הנתבעים "מנהלים קמפיין נגד התובעת".

22. יש באמירות אלו עד כדי סילוף ועיוות המציאות באופן החופך אותה על פניה ומציג תמונת שקר מוחלט. הפרסום שביצעו הנתבעים אודות התובעת, "בני ברך", היה הפרסום היחיד באתר "העין השביעית" (גם בתקופה שטרם הפעלתה על ידי הנתבעת 1) בתקופה של שש שנים לפחות המתייחס במישרין לעמותת בני ברך.

23. אם לא די בפירכה זו, חרי שניתן לקבוע בוודאות כי התובעת לא זיכתה את הנתבעים באזהרות רבות ואף לא באזהרות מועטות, ולמעשה - למרות פניות חוזרות ונשנות מצד הנתבעים סירבה להתייחס לגופן של טענות ועובדות שנסקרו וחובאו באופן מאוזן, ראוי ומקצועי בכתבה ובחרה מטעמיה לשגר תגובה מאיימת ובלתי עניינית. זאת על אף שנציגה המוסמך קבע בשיחה טלפונית עם הנתבעים כי התובעת אינה מוטרדת מן הכתבה ובוודאי כי היא אינה מתכוונת לתבוע בגינה, כפי שיודגם ויובא בהרחבה בהמשך.

24. ויודגש - כי כבר על פניו מקריאה של הפרסום עולה כי הוא נסמך על מקורות רבים, פומביים והוא בגדר פרסום מותר כמשמעותו בחוק, המבטא עבודה עיתונאית מקיפה, ראויה ואחראית.

25. אם כן - על יסוד חדין, דינה של תובענה זו לסילוק על הסף. זאת בין אם יש למוחקק על הסף או שמא לדחותה על הסף.

26. תקנה 100, לתקנות סדר חדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (תקס"ד"א) קובעת כי "בית המשפט או הרשם רשאי, בכל עת, לצוות על מחיקת כתב תביעה נגד הנתבעים, כולם או מקצתם, על יסוד אחד הנימוקים האלה:

(1) אין הכתב מראה עילת תביעה;

(2) נראה לבית המשפט או לרשם מתוך הכתב שהתובענה היא טרדנית או קנטרנית;

...

27. הנח כי כן, מעיון בכתב התביעה ועל בסיס הנטען בו, הרי שאינו מראה עילת תביעה על פניו, בהיות הפרסום הוגן ונטול לשון הרע כלל וכן – לחילופין, היות התביעה, ריקה, טרדנית וקנטרנית, אוסף של סיסמאות הפחדה לא מנומקות הטובלות בדמעות תנין עד צווארן.

28. תקנה 101(א) לתקסד"א קובעת כי **"בית המשפט או רשם שהוא שופט רשאי, בכל עת, לדחות תובענה נגד הנתבעים, כולם או מקצתם, מאחד הנימוקים האלה:**

(1) ...

(2) ...

(3) **כל נימוק אחר שעל פיו הוא סבור שניתן לדחות מלכתחילה את התובענה בנוגע לאותו נתבע.**

29. אם כן, נוכח הוראות סעיף זה, ראוי היה לסלק על הסף את התביעה בשל חוסר תום הלב המשוע בו היא ומגישה לוקים ובגין טענות הסרק הנגלות על פניהן כעולות ממנה, מבין חלליה הגדולים והאוויר החם הממלא אותה.

העובדות

30. הנח כי כן, הגיעה העת לפרוס את העובדות הנחוצות לצורך הגנתם המפורטת של הנתבעים ואת טענותיהם השונות.

31. כאמור, עניינה של תובענה זו בניסיון להפוך פרסום לגיטימי של הנתבעים, במסגרת עבודתם העיתונאית וחובתם כלפי קוראיהם, לכלי ניגוח משפטי ובכך להלך אימים על הנתבעים ואחרים ולשם השתקתם וסיכול מעורבותם בשיח הציבורי הלגיטימי המתנהל גם בעניינים בעלי עניין ציבורי הנוגעים לתובעת, למוביליה והמעורבים בפעילותה ולפעילות עצמה.

--- העתק מלא של הפרסום מצ"ב ומסומן "א".

32. הכתבה, פרי עבודה עיתונאית, תחקיר, בדיקה ואיסוף של נתונים, מסמכים וטענות שהוצגו על ידי התובעת ומבקריה – הינה תמונה מורכבת ומייצגת הסוקרת מציאות מבלי לקבוע עמדה ומבלי להביא לידי מסקנה מטעם הנתבעים. דומה כי דווקא כותרת המשנה עליה מלינה התובעת (תוך קיצוצה וחילוץ שברי דברים מתוכה), מביאה את תמונת המציאות הזאת לידי זיקוק תמציתי.

33. גם הפתיח לכתבה, מאוזן ומציג את הטענות השונות – של התובעת ושל אחרים ואינו מבקש או מרמז אפילו על מסקנה מתבקשת. כך נאמר שם – "בבסיסה של הביקורת עומדת אבחנה חריפה בנוגע למהותה של אותה תנועה, המוכרת בשמות 'קבלה לעם' ו'בני ברוך', ולפיה מדובר למעשה בכת הפוגעת בחופש האישי של חבריה. האבחנה הזאת, הנמצאת בימים אלו בבירור משפטי, מבוססת על עדויות פנימיות, על ניתוח של תכנים כתובים ומשודרים ועל פרסומים עיתונאיים. מבחינת מנהלי התנועה, זוהי קביעה לא נכונה ודיבתית ומי שמשמיע אותה ראוי להיענש".

34. למען הסר ספק ומבלי שהנתבעים התיימרו לגזור מסקנות מהעובדות שהובאו במסגרת טענות הצדדים השונות, הרי שאין כל פסול גם לגזור מסקנות ודעות המבוססות על העובדות שהודגמו במסגרת הפרסום.

35. אם לא די בעמדה מאוזנת ורחבת מבט זו – הרי שבשורה הבאה מצהיר הטקסט במפורש כי "חרף עמדתם של חברי התנועה הקבלית, שהושמעה מעת לעת מעל בימות פומביות, **ושלכתבה זו אין בוננה או יומרה לעסוק בפרטיה או לסתור אותה**, בשנים האחרונות נמצאו לא מעט גורמים שמצאו לנכון לטעון אחרת ובהם כלי תקשורת מרכזיים, פעילים פוליטיים ואזרחים מן השורה".

36. הנה – מצהיר הפרסום במפורש כי מטרתו וייעודו אינו באישוש או סתירה של הטענות המהותיות נגד התובעת, אלא סקירה של מערך היחסים ואופן החתנהלות של התובעת בכל הנוגע להתמודדות עם הטענות נגדה וזאת תוך מתן ביטוי הולם ושלם לעמדת התובעת ולהשקפותיה. זאת אף מעבר לתגובתה של התובעת שנכללה באופן בולט בפרסום ואף נעשו פניות לתובעת כדי שתגיב לגופו של עניין, כעולה מתמלילי השיחות שבין נציגי הצדדים וחרף זאת, בחרה התובעת להגיב כפי שהגיבה.

37. לעניין זה חשוב ומהותי זה יש להוסיף ולציין כאמור להלן:

א. בשיחותיו עם נציג הנתבעים, עמד נציג התובעת על דעתו לפיה הוא מכחיש באופן גורף את פרטי הפרסום, אך סירב לפרט את הסתייגויותיו ממנו ומהשאלות שהופנו להתייחסותו. נציג הנתבעים ביקש וחזר לא פעם על בקשתו לציין ולהסביר מהם הפגמים העובדתיים והאחרים העולים מהנקודות והעניינים עליהם נתבקשה התובעת להגיב. לא עזרו הפצרותיו והסבריו של הנתבע 2, נציג הנתבעים, על היות הפניה והבקשה לתגובה עניין מהותי שאינו לפרוטוקול ועל הנסיון הכן והמלא לחלץ התייחסות לגופו של עניין מן התובעת. לא עזרו החסברים כי בקשת תגובה נוגעת גם לבידור העובדות.

ב. לא זאת בלבד אלא שמדבריו של נציג התובעת באותן שיחות עולה כי למצער מסר פרטים שאינם מדויקים, שיתכן כי עולה מהם הטעיה של ממש, בכל הנוגע לעצם ניהול הליכים משפטיים נגד גורמים שהעבירו ביקורת על התובעת וטענו נגדה טענות שונות. כך עולה כי **התובעת, באמצעות נציגה הרשמי, הבחישה ביוזעין מידע שנכונותו מוצקה ונתמכת באופן מבוסס, והערימה קשיים באופן מבזבז, חסר תום לב ותמוה על הנתבעים, לקבל ממנה עמדה מהותית מסודרת באשר לפרטי הפרסום, תוך שהיא נמנעת בעקביות מלהתייחס לפרטים עובדתיים שהובאו להתייחסותה.**

ג. אופן התנהגות זה – מביא למסקנה כי למעשה לתובעת אין אלא לחלין רק על עצמה בהיותה הגורם הנכון ביותר להביא למניעת נזקה שלה, המוכחשים מבל ובל, בבל שאלה נגרמו. בידיעה גמורה ובכוננת מבזבז לא נקפה התובעת אצבע, על אף שיבלה לעשות זאת מבעוד מועד, כדי לחקטין את נזקה (המוכחש) ולהעמיד על דיוקם העובדתי עניינים שנתבקשה להתייחס אליהם.

ד. ודוק - הנתבעים ניסו, באמת ובתמים, להעמיד הזדמנות אמיתית לתובעת ולנציגיה לפרט, להסביר ולהוכיח, אילו פרטים הצפויים להתפרסם באתר הנתבעת אינם נכונים לדידה של התובעת - אך שוב ושוב נתקלו בקיר אטום וחלק. התובעת נמנעה מלציין אילו הם אותם פרטים "שקריים", "מבזים" ו"אסורים" שעליהם היא מזדקקת בדיעבד, וזאת משום שברור לה כי אלו אינם פרטים "שקריים", "מבזים" ו"אסורים". מסקנה זו מתחזקת לנוכח דרישתה הגורפת של התובעת למחוק כל זכר לכתבת התחקיר המקיפה והארוכה שפורסמה על אודותיה - ולא, נניח, לתקן בה פרט כלשהו שלפי תפיסתה (הטעונה הוכחה) עושה עמה עוול.

- ה. גם בכתב תביעתה של התובעת, היא נמנעת – ככל הנראה כמכוון – מלהצביע על העובדות והנסיבות המכאיבות את האמור כפרסום לחיות מכזה, שקרי או אסור, ומסתפקת בטענות חלולות מן היקב ומן הגורן, שמאחוריהן אין ולו פיסת תימוכין אחת – כדי להצביע על נזק מדומיין כלשהו.
38. התובעת טוענת וחוזרת וטוענת כי הנתבעים לא עמדו ככללי האתיקה העיתונאיים, אולם אינה מספקת ולו כדל דוגמה, הוכחה או טענה נקודתית שתמוך כחשמה החלולה, שנדמה שכאה רק כדי להאדיר ולהעצים את תיאורי הסרק של הפגיעה המדומיינת כתובעת, לשרת את תביעת הסרק שלה ולהלך אימים על הנתבעים. זאת כאמור בניגוד לעובדות, לפיהן הקפידו הנתבעים לכצע את עבודתם באופן הראוי וכהתאם לאמות המידה שנקבעו ככל הנוגע לעבודה עיתונאית אחראית ולכללים המקצועיים המקובלים ואף למעלה מזה.
39. גם טענות התובעת כי מקורו של הפרסום נשוא התביעה ב"מטרות אישיות", אינן נתמכות כדבר ותלויות מיותמות בחלל האוויר, אחוזות כשוכי נעליהן. גם כאן נדמה כי מדובר כמהלך מלא ברוח עיוועים שכל מטרתו עיכוי כתב התביעה כתחליף לטענות אמיתיות ובעלות משקל, וזאת על מנת להלך אימים על הנתבעים. התובעת לא הציגה ולו בדל ראיה, ראשית ראיה ורמוז לכוננות טענה זו וגם לא תוכל להציג, בהיותה כדיה מופרכת.
40. מעשה פסול נוסף מכצעת התובעת כקובעה כי "אין כדל אמת כפרסומים". זאת כאופן גורף, כלתי מנומק ומוכחן. עם זאת – כתב תביעתה של התובעת מתייחס רק לחלקים ספורים, כודדים ומדודים של הפרסום (למעשה לשני קטעים כלכד שנתלשו וחוררו והוצמדו כתפר גס, כולט ומכוער) שגם כהם אין מאום כדי לחוות פרסום אסור או מזיק.
41. למעשה – התובעת כלל אינה מטילה דופי או טענה כחלק הארי של הפרסום נשוא התביעה. עניין שיש בו להעיד על טיב המכלול האמין והמקצועי של הפרסום ועל היריעה המצומצמת וחסרת ההגיון של טענות התובעת.
42. דומה כי מתחת לפני השטח, נגלה הפצע האמיתי כנפשה של התובעת. המדובר כאיזכור הטענות כלפיה הקושרות את שמה כמילה "כת". שני הציטוטים אותם כחרה התובעת להציג ללא כל נימוק, הסכר או אכחנה כפוגעים, אסורים ומזיקים – כוללים התייחסות לעניין זה. אלא שהנתבעים יטענו כי אין כהתייחסות לטענות אלה – גם אם היו נכונות, עניין שהפרסום לא כיקש להכריע כו הנתבעים לא כיקשו לטעון אותו כאמור במפורש כפרסום – משום לשון הרע. זאת משום שלדידם של הנתבעים, אין המילה "כת" מהווה כהכרח תיאור שלילי, וניתן להכיא דוגמאות לשימוש החיובי ולכל הפחות נייטרלי כמילה ובמונח זה וממילא, הנתבעים לא טענו כי התובעת היא כת.
- נוסף על כך יטענו הנתבעים כי האמור ככותרת המשנה של הפרסום וההקשר של איזכור המונח "כת" שם, כלל אינו מכקש להתייחס לתובעת כקביעה של הנתבעים, אלא להיפך – אותו טקסט מתאר מצב בו טענות של גופים אחרים כלפי התובעת כי היא "כת", "הוצעו או נגזזו". ככל שיש כיקורת שלילית כתיאור התצנעה והגניזה הרי שהוא נסוכ על המצניעים והגונזים ולא על גורמים אחרים, וממילא ככתב התביעה לא נטען כלל כדכ כנגד תיאור זה ;
43. הנתבעים יטענו כי הסקירות והתיאורים שהופיעו כפרסום נסמכים על מקורות ופרסומים קודמים פומביים ואשר רובם ככולם ולרבות הפרסום הנוכחי, מוגנים כפרסומים מותרים, כמשמעותם כסעיף 13 לחוק איסור לשון הרע. רשימה (חלקית) של פרסומים אלו ומסמכים רלוונטיים נלווים מצ"כ, כצירוף אותם פרסומים ככתב הגנה זה.

--- רצ"ב רשימת פרסומים הנוגעים לתובעת ולסוגיות נשוא הפרסום והעתק אותם פרסומים ומסמכים כמפורט וכמסומן בתוכן העניינים לנספחים תחת האות "ב".

44. כך יפים בעיקר הדברים באשר לציטוט השני, הארוך יותר, אליו מפנה התביעה בסעיף 20 – זאת מבלי לפרט את מהות הפסול הנובע מהפרסום ותוך התעלמות מהיות סעיף זה מבוסס על מסמכים שהוגשו בהליכים משפטיים אחרים הנוגעים לתובעת והוא בגדר דיווח נכון והוגן עליהם כהוראות החוק.

45. ראו למשל ציטוט מתוך נספח לכתב תביעה אחר של עמותת בני ברוך עצמה ("במכתב ששלח אפלבאום בדצמבר 2012 לשר החינוך דאז גדעון סער, למנכ"לית משרד החינוך דאז זלית שטאובר ולבעלי תפקידים במשרד ובבית-הספר, ושצורף לכתב התביעה של בני-ברוך, התריע אפלבאום מפני המצב המסוכן, לדעתו"), וציטוט מחוות דעת שהוגשה לבית המשפט. ממילא שני פרסומים אלה, שהתובעת לא מספקת שום יסוד להניח שהם אינם אמיתיים ונכוחים, מוגנים בהגנות הקבועות בחוק לשון הרע ומותרים בציטוט.

46. הנתבעים מתכוונים לפעול בנחישות וללא מורא לשם בירור והעמדת עובדות על דיוקן ועל מכוון ולהעיד כל גורם וכל עד נחוץ, בכיר ככל שיהיה, אצל התובעת וגם מצד אחרים כדי לקרוע את המסיכה אותה עטתה על עצמה התובעת לצורך הליך זה. חשיפת האמת ונסיבות חגשת התביעה, לרבות המניעים להגשתה והאופן הקלוקל והתכסיסני בו התנהלה התובעת כלפי הנתבעים וכלפי אחרים – יוצגו בפרטים עד תום לשם הבהרת התמונה.

47. בידי הנתבעים הקלטות, מסמכים וראיות, שיוצגו והמעידים על אופן התנהלות התובעת ונציגיה, תוכן שיחותיהם עם הנתבעים והתנהלותם הפסולה של התובעת ונציגיה בקשר לפרסום ולחגשת התביעה.

48. לא זאת ועוד, אלא שהנתבעים לא יחססו להביא עדויות ולזמן לעדות כל גורם רלוונטי הנוגע לעניינים נשוא תביעה זו ולפעילות התובעת ואנשיה, מזוטרי ועד בכיר, ובין השאר גם את הרב לייטמן כדי להצביע על נכונות הגנתם ועל פעולתה הפסולה של התובעת ואנשיה נגדם מסיבות שאינן ענייניות ועיקרן הרצון והכוונה להטיל מורא על הנתבעים כדי שימנעו מקיום משימתם הציבורית והמקצועית. נסיון זה, אל לו שיצלח.

מסגרת הטענות המשפטיות

49. חוסר תום ליבה של התובעת, מופגן גם בהעדר פניה מוקדמת מצידה לנתבעים בטרם הגישה את תביעתה המקוממת, בכל הנוגע למתן האפשרות ההולמת לברר את טענותיה גם בלא הליך משפטי. דומה כי התובעת ששה אלי קרב והקרב מעסיק אותה ומהווה מטרה נפרדת, עצמאית ומרכזית בעבורה, כדפוס עבודת, כדרך פעולה וכנשק נגד מתנגדיה או ליתר דיוק אלו שהיא תופסת כמתנגדים לה.

50. הנתבעים יטענו בהמשך לנטען לעיל כי עומדות להם טענות שונות ולחילופין הגנות שונות שנקבעו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן "חוק איסור לשון הרע"), המייתרות את התביעה כולה ואת טענות התובעת כולן.

51. ראשית יטען כי אין בפרסום או באיזה מחלקיו כדי להוות לשון הרע כהגדרתה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965.

52. בהקשר זה יטענו הנתבעים כי הוראות החוק קובעות כי: "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תבונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"
53. אין ולא היה בפרסום כדי לענות על אף אחת מן ההגדרות הקבועות בחוק, בנסיבות ובהקשר בו נעשה והוצג הפרסום ובהתייחס לאמור בו ולתכנו ובשים לב לסייגים ולהסתייגויות שנכללו בפרסום – שלא ביקש, כפי שהוצהר בו, לייחס לתובעת תכונה או מאפיין כזה או אחר. כל שהיה בו הוא דיווח נכון, הוגן ומקיף אודות פעולותיה של התובעת בקשר עם טענות נגדה.
54. גם אם ייקבע כי יש בדברים שפורסמו על ידי הנתבעים כדי להוות לשון הרע כהגדרתה בסעיף 1 לחוק, הרי שהנתבעים יטענו כי הפרסום הינו פרסום מותר לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע הקובע:
- (1) ...
- (2) ...
- (3) ...
- (4)
- (5) פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא בוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;
- (6) ...
- (7) דין וחשבון נבון והוגן על מה שנאמר או אירע באמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;
- (8) ...
- (9) ...
- (10) העתק או תמצית נבונה והוגנת ממרשם המתנהל על פי חיקוק או ממסמך אחר הפתוחים על פי חיקוק לעיון כל דורש;
- (11) פרסום נבון והוגן - מלא, חלקי או תמציתי - של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות בפסקאות (1), (3), (4), (7), (8), (9) או (10), ופרסום חוזר כאמור של מה שפורסם בישיבת הממשלה והממשלה התירה לפרסמו.
55. לחילופין וגם אם יקבע כי הפרסום ו/או חלקו אינו בגדר פרסום מותר כאמור לעיל, הרי שבין השאר ומבלי לפגוע בכלליות העניין, לחלופין או במצטבר, עומדות לנתבעים ההגנות הקבועות בסעיפים הבאים:
- א. הגנת "אמת הפרסום" הקבוע בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע לפיו: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

ב. הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, ביחס לחלופות שונות המוזכרות בה ובין השאר ביחס לסעיפים:

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה תבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) הפרסום היה תבעת דעה על התנהגות הנפגע –

(א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

(ב) ...

56. יודגש כי לנתבעים עומדת חזקת תום הלב הקבועה בסעיף 16(א) לחוק לשון הרע באופן שהתובעת אינה מסוגלת לסתור.

57. עוד יטענו הנתבעים ומבלי לפגוע בטענותיהם האחרות, כי עצם העיסוק הציבורי של התובעת והבחירה בו מציבים בפניה ובפני הפועלים מטעמה רף התבטאויות אחר שהם אמורים וצריכים להתמודד איתו והמגלם את הזכות היסודית לביטוי וביקורת כלפי גופים הפעילים בציבור ומקיימים מסגרת פעילות נרחבת ומשפיעה.

התייחסות ספציפית לסעיפי כתב התביעה

58. להלן יתייחסו הנתבעים ספציפית לאמור בסעיפי כתב התביעה. דומה כי בשל טעות קולמוס, החל ספרור סעיפי כתב התביעה בסעיף 5. למען הזהירות וככל שנשמטו סעיפים מנוסח כתב התביעה, מוכחש האמור בהם מחוסר ידיעה.

59. מוכחש האמור בסעיף 7 לכתב התביעה. הנתבעים לא ניצלו דבר וחצי דבר ואופן הצגת הדברים על ידי התובעת מופלא בגיחוכו גם בהתחשב בהיות התובעת גוף עתיר משאבים ופעילות, בעוד הנתבעים, הם הקטנים, הנרדפים והנרמסים בפרשה זו. הנתבעים ביקשו למלא את שליחותם המקצועית והציבורית, תוך הקפדה יתרה ומלאה על כללי המקצוע והעיסוק ובהוגנות מופגנת, תוך מתן הזדמנויות שונות לתובעת ולנציגיה להעמיד את גרסתם המפורטת ולהעמיד את שנחוץ דיוק על דיוקו. התובעת ונציגיה חרו להגיב באופן בלתי ענייני ומיהרו לפתוח בחליכי סרק נגד הנתבעים, בשרבבם לתביעה כל הנקרה בדרכם, גם אם אין לו כל קשר לתביעה ותעיד על כך מחיקתו המהירה של הנתבע 3 מכתב התביעה לאחר שהובהרו הפרטים.

60. מוכחש האמור בסעיף 8 לכתב התביעה. הנתבעים לא עשו להם למטרה להזיק או לפגוע בתובעת או במי מטעמה ולא ביקשו לחשמיצה או לבזותה, אלא למלא את תפקידם במסגרת זכותם החוקית וחובתם המקצועית. לא היה במעשיהם כל דבר הקרוב למעשה בלתי חוקי או חורג מחובה אתית ומקצועית כלשהי, אלא להיפך – הם הקפידו על כללי העשייה העיתונאית, על בחינה זהירה של החומרים ועל הצגת תמונה מלאה של הטענות הנוגעות לעניין.

61. מוכחש האמור בסעיף 9 לכתב התביעה. לא היה כמעשי הנתבעים כל ניצול למטרה אישית או אחרת מעבר לקיום שליחותם המקצועית.
62. מוכחש האמור בסעיף 10 לכתב התביעה. לא יעזרו כל התיאורים הארוכים שמכירה התוכעת על מעשי הנתבעים. לא היה בהם דבר אכזרי, משמיץ או מבזה, אך היה גם הית כהם יסוד מוצק שהצדיק את הפרסום כאופן שבו נעשה, בהקשר בו נעשה ותוך הצגת ההבהרות והסייגים ככך כפתח הדברים. לא היתה כפרסום כל כוונה לגרום נזק רכ או נזק בכלל לתובעת וכזה כלל לא נגרם והוא מוכחש מכל וכל וממילא התוכעת לא הצביעה על כדל ראייה או רמוז לקיומו.
63. מוכחש האמור בסעיף 11 לכתב התביעה. הנתבעים לא כיצעו כל פעולה אסורה ולא עוולו כל עוולה כלפיה, מכח חוק איסור לשון הרע ו/או מכח חיקוק או דין אחר וממילא התוכעת לא טענה להפרה אחרת של הדין.
64. מוכחש האמור בסעיף 12 לכתב התביעה. התביעה הוגשה שלא כתום לכ, שלא כדין, כהליך סרק מובהק שיש להכיאו לקיצו כבר בתחילתו כמפורט בהרחבה כמכוא לכתב הגנה זה.
65. ביחס לסעיפים 13 ועד 18 לכתב התביעה, יפנו הנתבעים לתיאור הצדדים כפי שהוא מופיע לעיל בכתב הגנה זה, המשקף להכנתם ולידיעתם כאופן מדוייק יותר את מצב הדברים. יאמר כי כקשר לאמור בסעיף 17 לכתב התביעה, אין הדברים נכונים והם מוכחשים ואף הורחב בנוגע אליהם ככקשה המוסכמת למחיקת הנתבע 3, אשר נתקלה ואושרה על ידי כית משפט נכבד זה.
66. כנוגע לאמור בסעיף 19 לכתב התביעה, הנתבעים מאשרים את עצם פרסום הכתבה ואת תאריך פרסומה ועניינים אלו בלבד.
67. מוכחש האמור בסעיף 20 לכתב התביעה. התוכעת בחרה שלא כתום לכ לגזור ולתלוש קטעים מתוך הפרסום, להוציאם מהקשרם וממכלול הפרסום ולתלות כהם עניינים שאינם נמצאים כהם. מוכחש כי כותרת המשנה של הפרסום היא שקרית ו/או מכה ו/או מכפישה ומוכחש עצם היות הפרסום חמור, שקרי ו/או אסור. נסיבות הפרסום והצדקותיו פורטו בהרחבה לעיל ואין כל ממש בטענות התוכעת כקשר אליו.
68. מוכחש האמור בסעיף 21 לכתב התביעה. הפרסום האמור הוא מותר, כשר ויש בו תועלת ועניין ציבורי. הוא מהווה דיווח נכון והוגן אודות עניינים ופעולות כהן קשורה התוכעת ולחילופין יש בו הכעת דעה מותרת אודות נוהגיה ודרכיה. מוכחש כי הפרסום מהווה עוולה של פרסום לשון הרע וככלל.
69. מוכחש האמור בסעיף 22 לכתב התביעה. התוכעת לא תוארה בכתבה כאופן שלילי, לא נקבע לגביה כי היא כת ואף הוכהר על ידי הנתבעים באופן כולט וכפתיח לפרסום כי אין כל יומרה או כוונה לעשות זאת. מוכחש גם עצם היות הכיטוי "כת" שלילי בהכרח והנתבעים יטענו כי השימוש כו מגוון ונעשה גם כהקשרים שאין כהם שלילה.
70. מוכחש האמור בסעיף 23 לכתב התביעה. הנתבעים אינם, לא היו ולא יהיו כלי שרת כידי גורם כלשהו והם מחויבים ליושרתם המקצועית ולמשימתם העיתונאית ולכללי ההתנהגות החלים עליהם מכוחה.
71. מוכחש האמור בסעיף 24 לכתב התביעה. הנתבעים לא הונעו על ידי גורם כלשהו, לרכות מר אהרון אפלכאום. אפלכאום אינו עומד מאחורי, מצידו או מלפני הפרסום ואין בכתבה דבר הנוגע לחיסול חשכונות כין התוכעת לכינו. אכן, טענותיו של מר אפלכאום, המתכרות אף בבית המשפט, הוצגו כפרסום, לצד טענות נגד של

התובעת עצמה שניתן להם ביטוי הולם ומאוזן והוגן. התובעת עצמה מזכירה את עצם החליכים המשפטיים הנוגעים לעניין זה ומשכך מודה בעצמה בהיות הפרסום מותר ומוגן בהתאם לדין.

72. מוכחש האמור בסעיף 25 לכתב התביעה. הנתבעים מכחישים כי לכתבה יש "רוח" וממילא "רוח הכתבה" אינה מעלה כי הנתבעים הפכו עצמם כלי שרת בידי מישחו. נותרנו רק עם רוח וצלצולים אותם מקימה ומלבה התובעת במטרה להלך אימים על הנתבעים ועל אחרים במסע חשקתה, הפחדה דורסני וקולני שיש בו הכל מלבד קבלה, הכלה והתמודדות עם ביקורת על פעולותיה. מוכחש כי היה בפרסום להביא במכוון לפגיעה בשמה הטוב של התובעת ולהטיל בה דופי, אלא רק כדי לשקף תמונת מציאות מורכבת וחוגנת ביחס למאבקה השונים של התובעת מול גורמים שונים בשל הטענות שהועלו נגדה על ידם.

73. מוכחש האמור בסעיפים 26 ועד 31 לכתב התביעה. בפרסום לא נפל כל פגם או מתום והוא אינו חמור, שקרי או כל שם תואר שלילי אחר שבחרה לקשור לו התובעת. אין בפרסום כדי להוות לשון הרע והוא לא נעשה בזדון לשם רמיסת שמת הטוב של התובעת, אם יש כזה כלל. לא נרקמו לה עלילות זדוניות ולא נטפל עליה אשם שווא כלשהו.

74. הנתבעים מכחישים כל פגיעה נטענת על ידי התובעת במוניטין וממילא זו לא הודגמה ברמו או בראשית ראייה והיא כולה חבל ורעות רוח. גם הטענות כי הפרסום לא נבדק ולא ניתנה לתובעת הזדמנות הולמת להביע את דעתה ולהציג את עמדתה ולחקטין או לבטל את נזיקה הנטענים והמוכחשים – הן טענות סרק המוכחות מכל וכל.

75. האמור בסעיף 32 לעניין זכאותה של התובעת לפיצוי כל שהוא, לרבות חישוב אותו פיצוי (כלומר העדרו המוחלט של החישוב ושל הנמקה לגובה הפיצוי הנדרש) מוכחשים באופן נחרץ על ידי הנתבעים. לתובעת אין כל זכות לתקן את סכום תביעתה המופרך, המופרז, התלוש והקלוש וממילא לא יכולים להתגבש לה נזקים בגין הפרסום שכן הפרסום לא הביא לנזק כלשהו שהוא בר תביעה מצידה.

76. האמור בפרק ו' לתביעה בסעיפים 33 ועד 45 מוכחש לחלוטין. הטענות הנכללות בפרק זה כלליות ובלתי מפורטות ואין בהן ממש ודבר. התובעת לא הביאה בדל או ראשית ראייה להדגמת טענותיה המופרכות בעניין זה.

77. מוכחשת במיוחד הטענה כי הנתבעים או חלקם התעשרו ומתעשרים ולא במשפט כתוצאה מפרסומיהם שכן הנתבעת הינה מלכ"ר ואינה פועלת למטרות רווח ואינה מפיקה רווחים או הכנסות באופן הקשור לפרסום זה או אחר שלה.

78. ממילא הפרסום לא נעשה בזדון וממילא לא בחומרה יתרה ולא היתה בו כל מטרה לפגוע בתובעת או במי מטעמה. תכליתו של הפרסום ומהותו היא עבודה עיתונאית מקצועית וזהירה, בהתאם לאמות המידה שנקבעו בדין לעניין זה בעניין שיש בו ממש ועניין ציבורי אמיתי ומשמעותי.

79. מוכחשות טענות התובעת בקשר להיות הנתבעים מעוולים ביחד ולחוד וכן טענותיה לזכאותה לפיצויים עונשיים, פיצויים לדוגמה ופיצויים מוגברים הלקוחות מדמיונה הפרוע ותלושות מן הדין והמציאות העובדתית. ראוי היה אמנם לפסוק הוצאות לדוגמה במקרה זה לטובת הנתבעים, בשל אופן התנהלותה השערורייתי של התובעת ונציגיה, שהוא זה שהסב לנתבעים סבל וכאב מיותרים, טרדה, טורח ונזקים משמעותיים והפרעה משמעותית לתפקודם התקין.

80. אין זאת כי תביעת הפחדה ברורה זו צריכה לזכות את התובעת רק ב"זכות" לשלם על עוולותיה כלפי הנתבעים ולהעביר להם סכום משמעותי של הוצאות לשם העמדת המצב על תיקונו.
81. מוכחש כי הנתבעים מודעים לנוק כלשהו שנגרם כביכול לתובעת (נוק כזה מוכחש מכל וכל). מוכחשת העובדה כי הנתבעים ממשיכים להפיץ את הפרסום "באמצעים תקשורתיים שונים" (זאת בלי לפרט כלל למה מכוונת טענה זו ומבלי להציג כל ראיות לכך ואף באופן מדגמי וראשוני).
82. כן מוכחשים כאמור סכומי הפיצוי הנדרשים וזכותה הנטענת של התובעת על הנתבעים לפתוח נגד הנתבעים בהליכים נוספים בארץ ואו מחוצה לה, בהיות טענות אלו גם כן מופרכות שכל תכליתן היא להלך אימים על הנתבעים ולהניאם מלדבוק במשימתם המקצועית והעיתונאית ולהצר את צעדיהם ואת צעדיהם של אחרים להם מבקשת התובעת לשלוח מסר מאיים של "ראו הוזהרתם – יומכם קרב".
83. כן מוכחשים הסעדים המבוקשים בפרק ז' לכתב התביעה בטעין 46 על סעיפיו הקטנים.

סיכום

84. לאור האמור לעיל, יתבקש בית המשפט לסלק את התביעה על הסף באופן מיידי.
85. לחילופין וככל שלא תסולק התביעה על הסף, יתבקש בית המשפט הנכבד להורות על דחיית תביעת התובעת על כל מרכיביה.
86. בנוסף יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את התובעת בהוצאות לדוגמה בשיעור מוגדל לטובת הנתבעים בגין הליך זה, לרבות שכר טרחת עורך דין כחוק. זאת בשל אופן ניהול החליכים מטעמה של התובעת והעדר תום הלב המובהק שדבק בהם וכוונתם האמיתית.

אלעד מן, עורך דין
 ישראל (מ.ר. 34720)
 אנגליה ווילס (מ.ר. 424294)
ELAD MAN, ADVOCATE & SOLICITOR
 ISRAEL (No. 34720)
 ENGLAND & WALES (Reg. No. 424294)

אלעד מן, עורך דין
 ב"כ הנתבעים